

- Degeaba te mai plângi,
Degeaba mai oftezi
Că peste cinci minute
Trenu nu-l mai vezi;

Degeaba te mai plângi,
Degeaba-mi tragi speranța
Că peste cinci minute
Trenu-i în Constanța.

Numa-atâta mi-i mai jele
Până trec două tunele
Și uit doru mândrii mele,
Tunelu de la Vișeu
Și uit, mândră, doru tău,

Tunelu Predealului,
Granița Ardealului,
Podu la Cerna-Voda,
Granița în Dobrogea.

1951

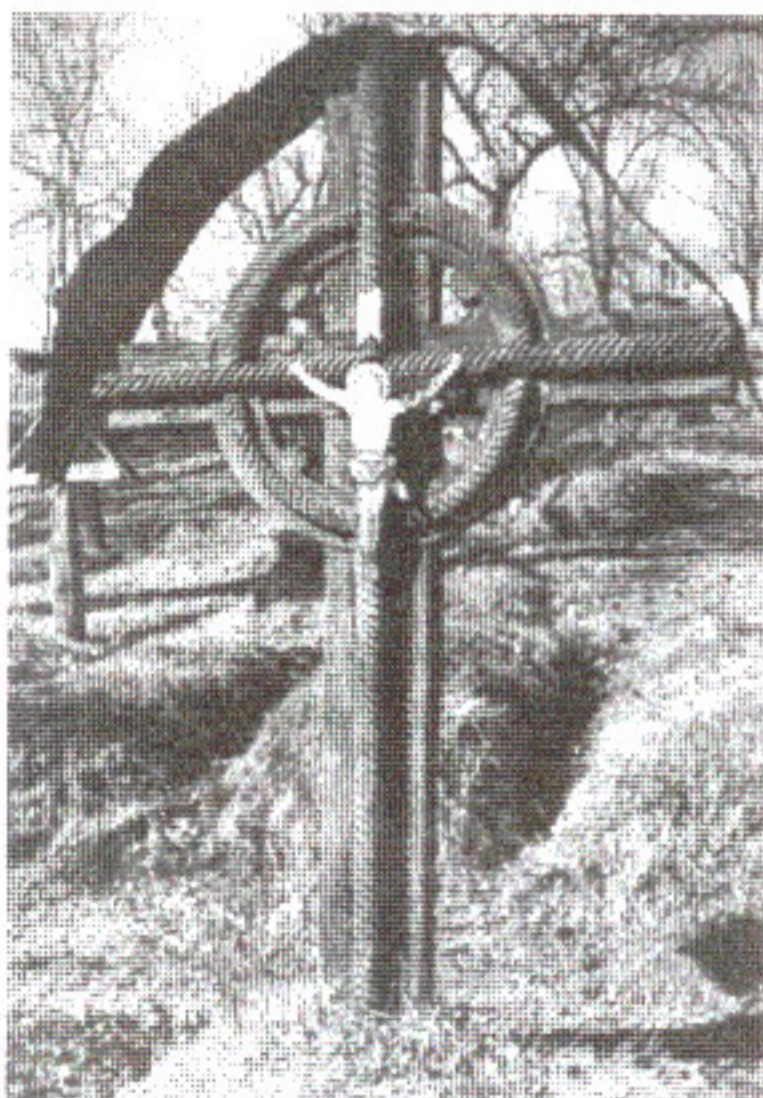

Foto: Francisc Nistor

**Colecția ION C. DONEANU,
Valea Chioarului**

Scrieri de pe front

1962

Someș, veșnic călătorul,
Nu mai da pe trădătorul.
Tu ești pentru noi în veci
Ca Sena pentru francezi.

Ești ca Brahma la hinduși
Și ca Volga pentru ruși,
Ești ca pentru turci Coranul,
Ca pentru creștini Iordanul.

Someș, Someș, râu cu spume,
Nu te-ai săturat de lume?
Nu destul ai pribegit?
Fă ca fiul rătăcit:

Colecția PAMFIL BILȚIU

Obiceiuri de construcție

La noi când se face o casă îi obicei așe: se îngroapă în casă, în pământ, o pasăre sau on porumb sau on șoarece viu. Pântru norocu căsii, ca să nu fie casa în loc rău.

Când se rădică cornii în sus pe hăizaș, se pune on brad și se-mbracă frumos cu plantici și se pune o sticlută cu țuică la bradu ala și se stropește cu apă sfințită păstă tăt ca să fie înt-on ceas bun și cu noroc. De se potrivește să puie casa pe mnezunie că îi vorba la noi că umblă dracu și nu-i noroc. Pântru aceie se fac de-aieste la noi.

De la Floare Pop, 65 ani, 1974, Băița de sub Codr

Bătrânii ziceu că-i bine să se pună la fodomentu căsii bani, aghiazmă, tămâie. Banii se puné ca să știe că cine o condus țara în vremea aceie, când s-o făcut casa; tămâie și aghiazmă se puné să nu se apropie cel necurat de casă.

La făcutu căsii, se făcé clacă la adusu lemnelor, la adusu pietrii, la liptitul căsii. Sara, când se găta casa, se făcé claca. Serveu la toți plăcintă cu brânză, coaptă în cuptior, și horincă. Se juca la fluier mai înainte, mai demult, amu joacă la ceteră. Claca se găta pe la 12 noaptea.

În vârvu căsii se pune on struț cu flori în care era și busuioc și bărbânoc, acele nu lipseu. Puneu și o ștergură, cusută mândru, în pene. Bărbânocu-i de bogăție, că el îi verde tădeauna, și iarna, și vara. Se mai pune în steag și frunză de tei și calapăr. Maistăru care ajunge la steag, ave plată, ștergura era a lui. De asta era întrecere între maistări, care să ajungă mai repede la steag, să ieie steagu. Îi ajuta la lucru, să lucre mai cu spori.

Steagu, zice bătrânii că aduce pace-n lume și-n casă. Struțu se da la cineva, ori se țipa:

La rădicat se chema vecinii și le da horincă. Le da tri păhară, cum era anu de bun. Rădicau numa șasă bărbați, tădeauna.

În casa nouă nu putea intra o femeie prima dată, numa on bărbat, că femeia-i sărăcie la casă. Așe era și la sărbători.

Când se făcé prima dată foc în vatră, nu se pune pe foc, nu era slobod, să puie coajă de stânjar, că se muieu hainile și se roșau; nici lemn cănesc că se fac stelniți la casă.

Nu era slobod să te urinezi pe foc, că era sfânt focu.

Nu era slobod să se puie soc pe foc că era de scârbă-n casă.

În grădină nu era slobod să samini bărbânoc și brad că mor oamini de la casă.

Când se face vatra, se pun copiii mici pe ie că era cald, da' și ca să nu moară.

Pe la casă, pe lângă casă, era bun ariciu, că el prinde șerprii; și rândunica, unde are cuib la casă îi de noroc.

Când se face feștania, când era gata casa, se pun patru pahare de grâu, în patru cornuri de masă, în grâu se pune lumânare ca să-și aducă și de cei morți aminte când o-nceput a sta-n casă.

La fodoment puneți și cap de mât, de găină, de orice era viu ca să nu vie boala ori alte bube la casă.

De la Ana Butcure, 63 ani, 1988, Stoiceni.

Sus tună,
Jos răsună,

Oamenii s-adună.